

Като седнали да ядатъ, баба рекла :

Ехъ, дѣдо, да бѣхме си оставили баремъ двѣчки, че да ни ядатъ коричкитѣ отъ хлѣбеца.

И дѣдо рекълъ :

— Право думашъ, бабо, ако имахме двѣчки, щѣше да бжде много хубаво.

Тогасъ двѣтѣ дѣца, едно подиръ друго се обадили :

— Тукъ съмъ, бабо, тукъ съмъ, дѣдо.

Дѣдо и баба много се зарадвали и ги прибрали на софрата. Това, що се скрило въ солницата, кръстили Солничко, а това, що се скрило въ пиперницата, кръстили Пиперничко.

Тѣй съ Пиперничко и Солничко дѣдо и баба прѣкарвали много добрѣ. Ала не щѣшъ ли единъ день Пиперничко и Солничко се скарали. Дѣдо, като разбралъ, че виновниятъ е Солничко, взелъ калмукана, ударилъ го, и той умрѣлъ. Тогава останалъ само Пиперничко.

Пиперничко всѣки день водилъ на полето дѣдовата крава да я пасе, ала единъ день, като заспалъ на поляната, кравата както си пасѣла, глътнала и Пиперничко заедно съ трѣвата и той отишелъ въ чървата ѝ. А кравата, като се напасла, отишла си вкжши. Дѣдо и баба много се разтѣжили като видѣли, че Пиперничко е загубенъ. Ала, като зела баба да дои кравата, Пиперничко се обадилъ :

— Тупъ, тупъ, баба съ хурката.

Баба се смаяла и повикала дѣда.

— Дѣдо, я ела да видишъ, каква е тая работа. Като доя кравата, едно харо се обажда отвжтрѣ : „Тупъ, тупъ, баба съ хурката“.

— А, причува ти се тебе, бабо, я дай азъ да доя да видишъ ще се обади ли. Взелъ дѣдо да дои, ала Пиперничко пакъ се обадилъ :

— Тупъ, тупъ, дѣдо съ калмукана.

Дѣдо се ядосалъ, заклалъ кравата да види, какво има вжтрѣ, ала не намѣрилъ нищо. Той изхвърлилъ чървата на полето и се върналъ. Пиперничко, като